

CONTÉ CD

MP3

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Entre línies

Marcel Bartumeus

col·lecció **VEUS** LECTURES

Entre línies

Marcel Bartumeus

Primera edició, maig de 2010
© Marta Mas Prats i Albert Vilagrasa Grandia, 2010,
per la direcció de la col·lecció
© Marcel Bartumeus, 2010, pel text
© Pep Brocal, 2010, per les il·lustracions
Disseny: Blanca Hernández

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Ausiàs Marc, 92-98, 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-261-7
Dipòsit legal: B.14.892-2010
Impress a Tallers Gràfics Soler, S.A.
Enric Morera, 15, 08950 Esplugues de Llobregat

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció d'aquesta publicació, ni el seu emmagatzematge en un sistema recuperable, la transmissió de cap manera o per cap mitjà electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament, ni cap altre, sense l'autorització prèvia del propietari del copyright.

CAPÍTOL 1

Al rellotge de paret, l'agulla petita s'acosta al deu. Fa més de vint minuts que l'esperen. A fora, les gotes de pluja fina embruten els vidres. El vent xiula per sota la porta anunciant la tardor. Veient que no arriba, han decidit començar.

—Des d'ahir que provo de parlar amb ell, però no hi ha manera. Sempre em salta el contestador —diu en Terri, després de deixar un nou missatge.

—Ja saps que és molt despistat. Segur que s'ha deixat el mòbil a qualsevol lloc i ni s'ha molestat a buscar-lo —afegeix la Lúdia amb cara de resignació.

—Tampoc som la seva mare, nosaltres. Comencem i ja vindrà —diu molest en Pol, que ha arribat el primer.

Els tres companys es tornen a trobar, com cada trimestre, a casa d'en Terri. Els uneix la seva passió per l'escriptura i les ganes de mantenir viva una tradició que ja fa deu anys que dura. Ara tots tenen un cert reconeixement dins el món literari, però això no els impedeix reunir-se per comentar plegats els seus textos i escriure noves històries. Normalment, aprofiten notícies curioses dels diaris per inspirar-se. Un cop escollit el tema, es donen tres mesos per inventar una història que comparteixen després en una nova trobada.

Al principi, quedaven cada vegada en un lloc diferent, però des que en Terri s'ha comprat la casa nova que les reunions són sempre allà. Viu als afores, en un barri residencial de gent rica on mai hi ha ningú pel carrer, excepte els caps de setmana, quan els bars de copes nocturns aconseguixen reunir el jovent de mitja ciutat. El dúplex,

molt espaiós, i en un edifici amb jardí a banda i banda, té garatge per a dos cotxes, piscina i un estudi que ocupa tot l'espai de les golfes. És aquí on els companys es reuneixen, un despatx de trenta metres quadrats, amb el sostre recobert de fusta i les parets plenes de llibres. En un racó hi ha una taula en forma d'angle recte per treballar-hi, amb l'ordinador i tot l'equipament informàtic necessari. A l'altra banda, i ocupant un espai més gran, hi ha la taula rodona al voltant de la qual es reuneixen. Tot plegat, decorat amb estil i molt bon gust. Sens dubte, en Terri és el que més carrera ha fet com a escriptor, tot i que en els darrers mesos passa per una profunda crisi creativa. Alguns amics diuen que la fama li ha pujat al cap, que les ganes de triomfar l'han enfonsat. Veritat o no, el que no es pot negar és que en pocs anys ha passat del no-res a ser un referent de la literatura catalana, i això no sempre és fàcil de saber portar. Se li nota en el caràcter —que se li ha tornat més fort i amarg— i en el físic —l'estrès l'ha fet gran de cop, l'ha deixat calb, amb les galtes xuclades i el cor molt delicat.

En Toti, que tots esperen, també ha fet fortuna. El seu primer llibre va ser un supervendes molt aclamat per la crítica: original, fresc, emocionant..., tot eren elogis per a un escriptor acabat d'estrenar. La fama li va venir aviat i encara viu de l'èxit de la seva primera novel·la. Les altres mai s'han venut tant com aquella. Tot i ser carn i ungla amb en Terri, la fama no l'ha afectat tant com el seu amic. En Toti és alegre i despreocupat i no li treu la son saber que els seus llibres ja no interessin el gran públic.

La Lúdia, en canvi, no ha arribat mai tan amunt. El seu marit va desaparèixer i la va deixar sola amb dues nenes d'un i tres anys. Va sacrificar la seva vocació per pujar les filles i ara que ja comencen a ser grans s'ha sumat una altra vegada al grup. Té molt de talent, però no ha pogut desenvolupar-lo. Malgrat tot, el canvi li ha anat de meravella. Als seus quaranta anys, es vesteix com una jove de vint, porta els cabells curts com un noi, tenyits, pèl-rojos, mitja dotzena d'arracades a cada orella, jaqueta de cuir, texans cenyits i botes fosques amb talons. Res a veure amb la dona innocent i reservada que era de casada. Com el caràcter, també la seva escriptura ha canviat,

s'ha tornat més directa i ha guanyat en intensitat. Si mai aconseguix acabar alguna novel·la, els seus lectors ho agrairan.

D'altra banda, en Pol és el que menys ha progressat. Continua escrivint el seu relat trimestral amb els companys però mai ningú, a part d'ells, llegeix les seves històries. La seva literatura és un reflex de la seva forma de ser i de fer: camisa blanca, corbata fosca i americana a joc, sabates Armani de pell i ulleres d'or de Cartier; textos carregats d'adjectius que ja ningú utilitza i històries difícils d'entendre.

—I la Vicky tampoc ve? —pregunta en Pol, impacient.

—Arribarà a mitjanit —respon en Terri—. És a la redacció del diari acabant uns articles per a demà.

La Vicky és l'última del grup. Periodista més que escriptora, molt aficionada a la pàgina de successos dels diaris i un pou d'idees originals per als relats dels companys. No té parella, com la Lúdia, però ella mai ha estat casada. Li agrada tant la seva feina que no pot compartir-la amb cap altra persona. En aquests anys, ja li han conegut diversos xicots. Cap d'ells, però, li ha durat més que una notícia en portada. No sap diferenciar la literatura del periodisme, escriu amb presses i comptant les paraules i els espais com quan ho fa per al diari... un estil poc apropiat si pretén fer una novel·la amb cara i ulls, ben escrita i interessant per als lectors.

Mentre es decideixen a començar la reunió, en Terri ha tret alguna cosa per picar. Paté, formatge, embotit, torrades..., tot plegat una mica pobre i poc adient per a una casa tan luxosa.

—Hi ha coses que no canvien mai —diu la Lúdia.

—Sí —afegeix en Pol—. On són les tapes de caviar i salmó?

Aviat han començat a córrer el vi i la cervesa, dos dels ingredients indispensables d'aquestes trobades. És quan l'alcohol fa el seu efecte quan surten les idees més originals.

Després de parar taula s'han posat a discutir sobre els relats escrits de l'última vegada. Llavors van decidir provar amb l'humor negre a partir d'un titular de diari, que deia:

Demanen certificar dues vegades una defunció perquè el mort tenia bon color

—I feia bona cara! —va afegir en Terri, entre rialles, quan va llegir la notícia.

L'última vegada, es van trobar la darrera setmana de juliol, just abans de les vacances. Temps de molta calor i poques notícies. Malgrat que a alguns no els agradava gens el tema, tots van acceptar i ara discuteixen animosament les històries que han construït.

—Em sembla, Terri, que tu encara estàs de vacances —comenta en Pol referint-se al relat del seu company—. Això de fer ressuscitar els morts està massa vist. Des d'en Bobby de Dallas que ja no es porta. En què pensaves quan ho escrivies?

—No siguis tan dur amb mi —es defensa ell—. Estic passant una època de sequera creativa molt forta. Fa mesos que no escric res una mica decent.

—No n'hi deu haver per a tant —intenta animar-lo la Lúdia.

—Sí, sí que n'hi ha per a tant. Vaig estar a punt de no enviar-vos cap relat i anul·lar la trobada.

—Només era un comentari —es disculpa en Pol—. Tampoc t'ho prenguis així.

D'ençà de la seva darrera novel·la, en Terri no ha escrit res amb prou qualitat per ser publicat. Acabar el llibre que tant li ha costat —gairebé tres anys— l'ha deixat amb una sensació de buidor molt profunda. Ha compartit moltes hores amb uns personatges que han desaparegut de cop i volta en entregar el manuscrit a l'editor. No para de repetir que se sent com un pare que perd el fill de manera tràgica. Ni el baix moment passat en separar-se de la Cesca, la seva

dona, s'hi pot comparar. Malgrat tot, encara té l'esperança que els seus companys l'ajudin a recuperar la inspiració mitjançant exercicis d'estil com aquell.

—Deixem estar la tristesa i això del difunt que tenia bon color! —salta en Pol obrint una nova ampolla de vi negre.

—Millor que proposem idees noves —afegeix la Lúdia, que tampoc se sentia còmoda amb el tema proposat la darrera vegada.

—Mireu aquesta notícia que vaig llegir la setmana passada —continua en Pol mentre omple les copes.

Jutjat per estafa l'home que tenia «llicència per matar»

—I de què va, això —pregunta en Terri interessat.

—Una dona sense valor per suïcidar-se ofereix seixanta mil euros a un home perquè la mati. L'home fuig amb els diners, però el troben de seguida. Ara el jutgen per incompliment de contracte.

El so del telèfon no interromp les rialles. En Terri s'aixeca somrient per agafar l'aparell. És la Vicky. Se li ha complicat la feina i avisa que no l'esperin.

—Hem de tancar l'edició i falten un parell d'articles —explica—. Estic pendent d'uns arxius i per això no puc marxar.

—És una llàstima —respon en Terri—. En Pol ja ha obert la segona ampolla i el vi corre per casa com les formigues per sota terra.

—En Toti és amb vosaltres? —pregunta ella ignorant el comentari del seu company.

—No. Li he trucat no sé quantes vegades, però no m'agafa el telèfon.

—Posa l'altaveu perquè em sembla que tinc males notícies.

En Terri prem la tecla perquè tothom senti la veu de la Vicky.

— Em sentiú? — fa ella provant.

— Sí que et sentim, però no sé si et volem escoltar — diu rient en Pol.

— Deixa les bromes per a un altre moment i escolta això — replica ella molt seca. «Un grup d'escriptors juga a relatar la desaparició d'un company de professió».

El silenci inunda la sala. Per uns moments, s'han aturat les rialles i tothom ha callat. Només el tic-tac del rellotge indica que el temps no s'atura. Tots es queden de pedra mirant la cadira buida del seu amic Toti. La Vicky continua llegint la notícia sencera.

— Toti Ballesta, l'escriptor famós per la seva primera obra, *La periodista incompetent*, ha desaparegut. Segons agents de la policia, la família del novel·lista va denunciar la seva desaparició dimecres passat. Els seus companys de professió, molt afectats per la notícia, han decidit relatar l'episodi d'aquesta desaparició. «De vegades, la realitat supera la ficció», comenta el grup d'escriptors. «Potser justament ens caldrà la ficció per arribar a la veritat d'aquest cas i trobar el nostre company».

CAPÍTOL 2

— Què dius? No pot ser! Es tracta d'una broma, no? —aconsegueix dir en Terri, trencant el silenci.

— Al diari només s'accepten les bromes pels Sants Innocents — respon la Vicky amb un toc d'humor—. Encara falten més de dos mesos per al vint-i-vuit de desembre.

En Terri fa cara de no entendre com la Vicky fa broma en un moment com aquell. De tota manera, prefereix deixar-ho estar i concentrar-se en la notícia.

— Un grup d'escriptors juga a relatar la desaparició d'un company de professió... — repeteix en Terri en veu baixa, pensatiu—. Se suposa que som nosaltres, aquest grup d'escriptors?

— Vols dir que en Toti tenia gaires amics més a part de nosaltres... — contesta la periodista.

— Suposes que és mort? — la talla ell visiblement ofès—. Com t'atreveixes...

— Ho sento, Terri —l'interromp ella—. Estic molt afectada. Pensa que cada dia llegeixo titulars com aquest i t'asseguro que mai acaben gens bé.

— Però aquest no és un titular com els altres. És el d'en Toti, el nostre company. Com pots prendre't aquest article com un més del diari?

— Potser tens raó...

— Es pot saber qui ha parlat amb la premsa en nom nostre? Qui hi ha darrere d'aquest «grup d'escriptors»?

En Terri mira els companys esperant una resposta. En Pol i la Lúdia, atemorits per la mirada, fan que no amb el cap. No s'atreveixen a trencar el seu silenci, però amb un petit gest deixen ben clar que ells no tenen res a veure amb la notícia.

— Aquí ningú sap res d'això, Vicky — continua en Terri.

El silenci torna a imposar-se. En Terri rumia al voltant de les paraules de l'article mentre la resta se'l mira amb més temor que interès. Coneixen el seu temperament i tenen por que esclati en qualsevol moment.

— Qui va ser l'últim a parlar amb en Toti? — pregunta en Terri sense donar-se per vençut.

— Probablement tu — respon la Vicky, continuant el diàleg. Ets l'únic que hi parla. La resta, tret d'algun correu electrònic i les trobades a casa teva, mantenim poc contacte amb ell.

— Ara resultarà que només jo conec en Toti! — exclama ell de manera irònica —. Voleu ajudar-me a trobar el nostre amic o tant us fa si és viu o mort?

— Tranquil, Terri. Tots estem fent el possible per saber on buscar-lo. El millor és...

— Qui signa l'article? — la talla ell, creient saber com començar la investigació.

— Ve de l'agència de notícies. No sabem qui n'és el redactor.

— Hi ha manera de saber-ho?

— Puc provar-ho. De tota manera, encara que esbrini qui l'ha escrit no podré parlar-hi fins demà.

— Collons de diari! Com podeu deixar que es publiquin mentides com aquesta sense saber qui les escriu? És que no hi ha ningú que porti un control?

— No t'alteris, Terri. La desaparició d'en Toti no té res a veure amb el funcionament del diari. Cada dia es publiquen centenars de notícies. Algunes certes, d'altres no tant, però totes amb fonaments. Si l'agència ha passat aquesta notícia és perquè té indicis prou clars per fer-ho.

— L'únic que té és molta imaginació.

— La policia certifica la desaparició, no ho oblidis. A més, hi ha una

denúncia per part de la família. Quantes proves més vols per acceptar que en Toti no hi és?

—No dubto que no hi sigui. Però que posin en boca nostra que juguem a relatar la seva desaparició em sembla una broma de molt mal gust.

—Segur que és un malentès. Però això no treu que en Toti...

—Mesura les teves paraules, Vicky. Quan et refereixes a ell sembla que parlis d'un mort.

—No tinc per què aguantar la teva insolència —respon ella cansada. No ets l'únic afectat per la notícia, saps?

La Vicky, molesta pels comentaris d'en Terri, penja el telèfon sense acomiadar-se'n. En Pol i la Lídia se'l miren esperant la seva reacció. Se'l veu furiós, amb la cara vermella i la suor marcant-li les arrugues del front. Com ja es pensaven, els vomita de mala manera tota la ràbia continguda.

—I vosaltres, què mireu?

Els dos companys es miren sense badar boca, no s'atreveixen a dir res.

—És que se us ha menjat la llengua el gat? Encara és hora que digueu la vostra. D'en Pol no me n'espero res, però de tu, Lídia... O penses també com la Vicky, que ja ens podem anar acomiadant de trobar en Toti amb vida?

—És millor que marxem —respon la Lídia—. Potser demà ho veurem tot més clar.

—Això, marxeu, foteu el camp de casa meva!

Els dos companys s'aixequen de pressa de la cadira i es dirigeixen, escales avall, cap a l'entrada. No esperen que en Terri els acompanyi a la porta ni que els porti els abrics.

—I no cal que torneu! —els esgridassa mentre encara són al rebedor, posant-se les jaquetes—. Ja el buscaré tot sol, el meu amic!

En Terri es queda a la porta del despatx veient com marxen. Respira amb profunditat, esgotat i cansat pel mal humor i amb els ulls plorosos de ràbia. El seu millor amic ha desaparegut i ningú

sembla tenir el més mínim interès per trobar-lo.

Mira l'hora. Gairebé les dotze. Sense pensar-s'ho dos cops, agafa el telèfon i marca un número. Després d'uns quants tons, algú parla a l'altra banda.

— Perdone, Clara... t'he despertat?

— La veritat? — pregunta ella amb veu mandrosa però irònica.

— Per què no me n'has dit res?

— Vaja... veig que ja te n'has assabentat — respon ella entre badalls.

— El diari diu que vas posar una denúncia dimecres passat. Es pot saber quant fa que en Toti ha desaparegut?

— Diumenge ja no va venir a dormir a casa.

— D'això ja fa cinc dies! — s'exalta ell —. Per què ens ho has amagat?

— Mira, Terri. Estic molt cansada. Ara no és moment de donar explicacions, i menys per telèfon. Vine demà i en parlem amb calma.

— Però com pots estar tan tranquil·la? El teu marit ha desaparegut i tu, adormida com un soc. Que a ningú li corre sang per les venes, ja?

— No ho repetiré dues vegades, Terri. Vine demà i en parlem. No sé què explica el diari, però segur que no és res comparat amb el que has de saber. Et va bé a les cinc, per fer un cafè?

— Ni parlar-ne! A les vuit del matí seré a casa teva com un clau.

— A les vuit?

— Si dorms vindré a treure't del llit, si cal. Dóna gràcies que no m'hi planti ara mateix, a casa teva.

La Clara dóna la conversa per acabada i penja el telèfon. En Terri es queda amb l'auricular enganxat a l'orella —ja és la segona vegada que li pengen el telèfon, aquesta nit— escoltant el seu to constant, homogeni i pausat com la reacció de tots els que han conegut la notícia. O tothom sap més del que explica o a ell se li escapa alguna cosa. Potser s'exalta amb massa facilitat i el millor és deixar el cas en mans de la policia..., però per més que hi pensa no pot entendre

com és que ningú s'ha immutat davant els fets.

Què sap la Clara que no ha volgut dir-li per telèfon? Esperar fins demà per saber-ho li sembla una eternitat. Com també li sembla molt de temps esperar que la Vicky contacti amb el redactor de la notícia. Massa preguntes a l'aire i una nit per endavant que pot ser molt llarga.

Encara pensatiu, surt del despatx en direcció a la seva habitació. El llit, encara per fer, i la roba sense endreçar, la pols per tot arreu... li recorden que la dona de fer feines avui no hi ha anat. Amb dos cops per setmana —els dilluns i els dijous— no n'hi ha prou. Potser l'haurà de contractar cada dia. Ell, tot sol, amb tantes coses que té al cap, no pot fer-se càrrec d'una casa tan gran: planxar, endreçar els papers, netejar els vidres, escombrar... El buit deixat per la Cesca es nota més a fora que dins el seu cor.

Obre el primer calaix de la tauleta de nit i en treu una petita ampolla. Està massa nerviós per ficar-se al llit. L'obre amb compte i en treu un parell de pastilles petites de color vermell. No li cal ni aigua per prendre-se-les. Després de tants anys, ja en té la mida presa. Ahir, buscava en la petita ampolla la inspiració per tornar a escriure un llibre com el darrer. Avui, hi busca la força i l'energia suficients per trobar el seu company desaparegut. Vés a saber per quin motiu en un futur haurà de prendre's aquelles maleïdes pastilles cada nit!

CAPÍTOL 3

Les pastilles no han fet gaire efecte i des de quarts de sis en Terri està donant voltes pel llit. Haurà d'augmentar-ne la dosi..., però no és això el que el preocupa. Està neguitós intentant lligar caps, pensant en la darrera vegada que va parlar amb en Toti. No recorda cap comentari ni cap actitud del seu amic que l'ajudi a entendre el cas. I si l'han segrestat? —se li escapa un somriure...— això no és Hollywood. Ha tingut algun accident? —poc probable en algú que està tot el dia enganxat a l'ordinador i no surt de casa ni que hi calin foc. O potser s'ha pres uns dies lliures i ha decidit fer una escapada?

En Terri s'aixeca fart d'escalfar els llençols. L'insomni el desespera. Es vesteix de pressa, gairebé a les fosques, i marxa de casa sense esmorzar. Té un nus a la panxa i no li entra ni un tallat: la llet seria com una puntada de peu a l'estómac i el cafè, una bomba de rellotgeria per als nervis.

Surt de casa. El matí és fresc i humit. La pluja ha caigut fins a altes hores de la nit i els carrers encara són mullats. Els arbres deixen caure l'aigua acumulada a les fulles, mentre la terra, força seca dels mesos d'estiu, la rep agraïda.

Quan està a punt de pujar al cotxe —l'Smart negre que es va comprar l'any passat— s'adona que una roda està desinflatada i el retrovisor trencat. «Maleït sigui, només em faltava això», murmura. Ben a prop d'allà, hi ha una zona d'oci nocturn que s'omple de joves les nits del cap de setmana. Els agents municipals l'han advertit més

d'una vegada que, per seguretat, és millor guardar el cotxe dins el garatge, sobretot les nits de dijous, divendres i dissabte. Però ell, tossut com una mula, fa menys cas dels policies que de les promeses dels polítics en campanya electoral. Qui més qui menys, al veïnat, ja ha rebut les conseqüències de les bretolades dels joves que, a certes hores de la nit, es distreuen trencant vidres o buidant els contenidors de les escombraries al mig del carrer. Finalment, li ha tocat el rebre a ell.

«D'això, ja me n'ocuparé dilluns», pensa. Obre la porta del garatge i agafa l'altre cotxe, un tot terreny de grans dimensions que el fa sentir l'amo de la carretera.

De baixada cap a la ciutat, sent una buidor molt forta dins seu. Encara és de nit. Els fanals il·luminen uns carrers per on no passa ningú. Al barri no hi ha botigues ni activitat comercial; tampoc és zona de fàbriques ni magatzems. A banda i banda dels carrers, només hi ha torres luxoses i grans mansions. Tan sols la ràbia dels gossos que les defensen a mossegades trenca el silenci. Els joves ja han acabat la gresca —algunes ampolles buides a les voreres ho fan notar— i els adults encara no s'han llevat. És dissabte i la ciutat es desperta mandrosa mentre que ell, amb prou feines, ha pogut tancar els ulls en tota la nit.

S'atura en un semàfor i baixa del cotxe sense apagar el motor. El quiosc acaba d'obrir i el dependent s'afanya a endreçar la parada. Apila paquets i fascicles a gran velocitat: dels diaris d'avui amb els seus suplementes de cap de setmana a la col·lecció de vaixells en miniatura, passant per la premsa del cor i les revistes de música, de motos i de noies de molt bon veure, amb poca roba. En Terri, sense pensar-s'ho gaire, compra dos diaris i els fulleja allà mateix. Un accident d'avió al Pakistan on han mort desenes de persones, un afer de corrupció que esquitxa alts càrrecs del govern anterior i un informe d'UNICEF que denuncia l'explotació infantil als països de l'est. Com de costum, cap bona notícia per alegrar el dia.

Passa les pàgines molt de pressa, sense fixar-se en les desgràcies que afecten el món. Busca del dret i del revés, mira els grans titulars i les

columnes més menudes: ni una notícia de la desaparició. Tampoc en troba cap referència als articles d'opinió ni a la secció de cultura. De la desaparició del seu amic, res de res. Compra un tercer diari de línia més conservadora. «Potser aquests en diuen alguna cosa», pensa. Deuen estar contents d'haver perdut en Toti de vista, ell que amb les seves declaracions sempre deixava la dreta en evidència. Però ni aquests en diuen res. Excepte una petita columna al diari de la Vicky, la desaparició d'en Toti ha passat desapercebuda pels mitjans de comunicació. Més per fer temps que per rebatre aquesta certesa, puja al cotxe i engega la ràdio. Com era d'esperar, i després de mitja hora repassant l'actualitat, cap comentari al butlletí de les notícies. En Toti ha desaparegut i sembla que només la Clara, la seva dona, en sap alguna cosa.

Després de donar alguna volta més amb el cotxe, en Terri arriba a casa de la Clara. Ha de trucar diverses vegades abans que l'obri. Com ja s'imaginava, el rep amb camisa de dormir, els ulls inflats, tota despentinada i badallant.

— Es pot saber què hi fas aquí? — li pregunta sense gairebé obrir els ulls.

— Hem quedat a les vuit, que no ho recordes?

— Encara falten deu minuts, Terri — respon ella tancant-li la porta als nassos.

Ell, més sorprès que enfadat, torna a trucar enèrgicament. Però no li cal insistir gaire; la porta s'obre, a poc a poc, al primer toc. Quan ja és oberta del tot veu la Clara al fons del passadís, arrossegant els peus camí de la seva habitació. Sense ni tan sols girar-se li diu que es posi còmode, que ella surt de seguida.

La casa és bastant fosca. A fora ja es fa de dia, però amb tot tancat cap fil de llum hi pot entrar. El canvi de temperatura entre el pis i l'exterior també es nota molt. La decoració, molt carregada, accentua les sensacions d'angoixa i foscor. Qualsevol racó de la casa és bo per desar-hi llibres, que inunden les parets com els quadres al museu d'art contemporani. També el terra és fosc, cobert de catifes portades del Marroc, de Turquia i de l'Índia. Malgrat que en Toti i la

Clara no viatgen gaire —per no dir gens—, es fan portar els millors regals dels llocs més llunyans. Les catifes són una mania d'en Toti. Diu que protegeixen els llibres, que no agafen la pols perquè les catifes se l'emporten tota.

En Terri arriba al menjador i s'asseu al sofà on el seu amic passa la major part del seu temps. En Toti reparteix les hores de feina entre aquest sofà i la cadira de l'ordinador, entre llibres que llegeix sense pauses i recerques per Internet, que li cansen la vista. És més bon lector que escriptor, per això només ha publicat quatre llibres en els darrers deu anys. En Terri creu que no cal informar-se, que cal ser més atrevit, provar i arriscar-se. Però en Toti encara té molta por al full en blanc i prefereix documentar-se bé abans d'escriure cap línia. I això, per bé o per mal, es nota en les seves obres. Per fer *La periodista incompetent* va passar-se mig any acompanyant la Vicky a la feina —i no perquè ella fos incompetent, és clar. Semblava el seu estudiant en pràctiques. Quan la redacció del diari ja se li feia petita va insistir fins a aconseguir el passi per accedir als llocs reservats a la premsa. A partir d'aquell dia, visitava el Parlament, els jutjats i les Delegacions del Govern Central a Catalunya dia sí, dia també. Un gran treball de camp que va tenir la seva recompensa en la primera novel·la, però que ja mai més li ha donat els mateixos resultats.

Recordant la seva manera d'escriure, li costa entendre què és el que els uneix. Són com la nit i el dia, ell nerviós i impacient, de vegades una mica impertinent i, sobretot, hipocondríac. En Toti, en canvi, tranquil, feliç i distret com mai n'ha conegut cap altre. De vegades, es pregunta d'on va treure la força de voluntat i la paciència per escriure *La periodista incompetent*. Tan despistat que és per a unes coses i tan responsable que pot ser per a unes altres.

Després de mitja hora esperant, per fi apareix la Clara. El seu aspecte és tot un altre. S'ha dutxat i encara té humides les puntes dels cabells. Porta una brusa de color vermell cirera sense mànigues, força escotada, i uns texans gastats que li marquen les corbes. S'ha tret aquelles sabatilles en forma de tigre que arrossegava pel passadís i s'ha posat unes xancletes, com qui va a la platja. Amb el microclima que ha creat a casa —tot tancat i amb la calefacció

posada — no sap que a fora el cel està ennuvolat i que la temporada de bany ja fa setmanes que ha acabat.

— Vols un cafè? — pregunta ella.

— Millor una infusió — respon — . Crec que m'anirà bé per calmar-me una mica.

— Ioga és el que necessites, per als teus nervis.

— I deixar les pastilles, no? — respon ell, amb ironia — . No tornem a començar, Clara.

De sempre, la Clara intenta, sense èxit, canviar-li els hàbits de vida. Ella li canviaria el metge i tots els especialistes per l'acupuntor i una teràpia amb flors de Bach. En Terri, però, no creu en les agulles ni en les flors com a mètodes per relaxar-se.

Sense ànims de «tornar a començar», com diu ell, la Clara va cap a la cuina. Ell no es queda amb els braços plegats al sofà i la segueix. No pot esperar com si res que la Clara es digni a parlar.

Com la resta de la casa, també la cuina és plena de llibres, en aquest cas de receptes: carn amb bolets, amanides, peix al forn...

— M'agrada cuinar, ja ho saps — diu la Clara mirant com ell fixa la vista en les gambes amb xocolata que fan de portada d'un dels llibres.

També ell, de solter, era un gran amant de la cuina. De fet, era l'afició que compartien quan es van conèixer i la que els va unir de manera especial. Però com moltes aficions, també aquesta l'ha perdut amb el temps.

— Es pot saber quanta estona més em tindràs en suspens? — respon ell, ignorant el comentari de la Clara i les seves reflexions — . Per si ho has oblidat, et recordo que en Toti fa gairebé una setmana que ha desaparegut.

— Ho sé perfectament, Terri. Per qui m'has pres?

Després de servir-li la til·la i posar-se un cafè ben carregat, accedeix a explicar-li tot el que sap.

— Diumenge vam discutir molt fort, amb en Toti.

—I què hi ha de nou, en això. No és la primera vegada ni serà l'última.

—No ho sé si serà l'última. Ens vam dir coses molt gruixudes, que un cop dites ja no tenen marxa enrere.

—I per què discutíeu?

—Pots comptar, per qualsevol bajanada. Això no té cap importància. La qüestió és que ell ha marxat i no sé si tornarà.

—Però on vols que vagi. Si no surt del barri per a res.

—Al principi, pensava que seria com sempre. Una discussió com qualsevol altra. Tornarà d'aquí a un parell d'hores i tot arreglat, pensava. Però en veure que era mitjanit i no venia a dormir...

—I no vas pensar que potser era a casa, amb mi?

—No volia molestar-te una altra vegada amb les nostres baralles.

—Però, en canvi, sí que has molestat la policia?

—En Coma, l'editor, m'hi ha obligat.

—I amb el diari, qui hi ha parlat?

—Ni idea. L'últim que busco és un escàndol.

La Clara s'atura un moment per respirar. La veu li surt apagada i li costa expressar el que sent.

—Només vull trobar-lo per fer-hi les paus i oblidar aquest malson —continua al final, començant a plorar.

—Tranquil·la, Clara —fa ell abraçant-la—. Jo t'ajudaré a buscar-lo. No pot estar amagat gaire lluny.

—I per on penses començar a buscar? —fa ella eixugant-se les llàgrimes.

—Primer aniré a la policia, a veure si els puc ajudar o em poden donar alguna pista.

—No, la policia no! —exclama ella alterada.

—Hi ha cap problema?

—Prefereixo tenir-los allunyats del cas.

—Però si ja has denunciat la desaparició. Com vols apartar-los, ara?

La Clara abaixa el cap. En Terri, amb el dit índex, li alça la barbeta i la mira fixament als ulls. Les llàgrimes no esborren la mentida.

- Què m'has de dir, Clara?
- Promet-me una cosa.
- El que vulguis — respon ell amb rapidesa.
- Que no faràs més preguntes.
- Si vols que trobi el teu marit, bé hauré de tenir tota la informació disponible.
- El motiu de la nostra discussió no és rellevant. En tot cas, la policia creu que discutiem per temes de parella, i ja em va bé que s'ho cregui. És per això que no la vull veure rondar per casa fent preguntes.
- És per un tema de diners?
- Deixem-ho així, entesos?
- Evasió d'impostos?
- M'has promès que no faries més preguntes.
- D'acord, Clara. De moment no hi insistiré, però si més endavant necessito saber més coses...
- No et caldrà. Segur que el trobaràs de seguida, abans que canti un gall.

La Clara torna a abraçar en Terri i li fa un petó a la galta. Ell sent la dolçor dels seus llavis a la pell, barrejada amb l'amargor de la conversa. Buscar el seu amic sense conèixer els motius que l'han portat a fugir no serà una feina gens fàcil.

Com de costum, avui en Terri i els seus companys de professió, tots ells escriptors, es reuneixen per debatre i compartir els seus textos. En Toti, amic íntim d'en Terri, però, falta a la cita. Un article misteriós publicat al diari anuncia la seva desaparició. S'inicia, així, un relat intens, ple d'aventures, intrigues i situacions ridícules que porten el protagonista al límit de les seves possibilitats. Podrà aclarir els interrogants relacionats amb la desaparició del seu amic? Serà capaç de trobar-lo malgrat tots els impediments?

A 1 (nivell inicial)

A 2 (nivell bàsic)

B 1 (nivell intermedi)

